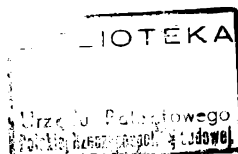

20 sierpnia 1930 r.

URZĄD PATENTOWY

E04c 2/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 12158.

Erich Ruyter
(Berlin, Niemcy).

Kl. 37-b-2

37 b 1/74

Sposób wyrobu elementów budowlanych z łupku azbestowego.

Zgłoszono 19 stycznia 1928 r.

Udzielono 27 maja 1930 r.

Pierwszeństwo: 19 stycznia 1927 r. (Austria).

Płyty z łupku azbestowego bywają częstokroć układane naprzemian z płytkami z forniru grubego lub też z pojedynczymi, albo złożonymi płytkami drewnianymi w ten sposób, iż płytki zewnętrzne górna i dolna są z łupku azbestowego. Płyty podobne nie są jednak odpowiednie w przypadkach, gdy jedna tylko strona bryły lub płyty ulega oddziaływaniu wilgoci, gorąca, toczeniu przez owady, uszkodzeniom mechanicznym i t. d. podczas, gdy druga strona od wpływów tych jest wolna, wskutek warunków zastosowania materiału.

Zgodnie z wynalazkiem niniejszym używa się dla warunków powyższych płytki odpowiedniejszej, gdy jedna płytka zewnętrzna jest wykonana z łupku azbestowego, a druga z drzewa.

W najprostszej postaci, odpowiedniej dla wielu przypadków zastosowania praktycznego, płyty azbestowo-łupkowe składają się z pojedynczej płytki azbestowo-łupkowej, pokrytej drewnianą klepką lub podobnym materiałem. Podobne płytki stosuje się do wykładania podłóg, ścian, do wyrobu stołów, tablic rozdzielczych i t. d. Znajdują one również zastosowanie do celów malarskich, zastępując płótno, lub drzewo. Pojedyncze płytki mogą służyć za części budowlane, a wówczas utrzymuje się je w należytej odległości od siebie przez zastosowanie między nimi rozpórek, przy czem najkorzystniej jest umieszczać obie płytki stronami, pokrytymi łupkiem azbestowym nazewnątrz.

Załączony rysunek przedstawia tytu-

łem przykładu trzy płyty wykonane według wynalazku niniejszego.

Według sposobu pierwszego stosuje się (fig. 1 i 2) dwie płyty *A* i *B*, z których każda składa się z warstwy łupku azbestowego *m* i warstwy drewnianej lub tej podobnej. Płyty *A* i *B* utrzymuje się w należytej odległości od siebie zapomocą drewnianych ram *n* lub innych rozpórek w rodzaju rusztów, płyt żeberkowych i t. d. Między obiema płytami pozostaje wówczas przestrzeń pusta *a*. Podobne złożone płyty nadają się do wykonywania ścian, stropów i podobnych urządzeń; płyty te są bardzo odporne na naprężenia mechaniczne i wpływ powietrza.

Według drugiego sposobu wykonania (fig. 3 i 4) rozpory *n* wystają częściami *t* po jednej stronie poza płyty *A* i *B* podczas, gdy po stronie przeciwległej powstaje przestrzeń pusta, w którą wchodzi wystająca część rozpory sąsiedniej, wskutek czego poszczególne elementy budowlane wiążą się ze sobą. Część rozporowa może być również po obu stronach dłuższa od płyt *A* i *B*, a wówczas każdy element łączy się z sąsiednimi po obu stronach na zasadzie wpustu i wpustki.

Z opisanych elementów budowlanych można wznosić ściany znacznej grubości. W wypadku ścian nader grubych najwłaściwiej podzielić przestrzeń między płytami *A* i *B* przegrodą pośrednią z odpowiedniego materiału, np. drzewa (fig. 5 i 6), równoległą do płyt *A* i *B*. Między płytami *A* i *B* mieści się płyta *C* z forniru, pomiędzy zaś płytą *C* i płytami *A* i *B* umieszczone są rozpórki *r* utrzymujące poszczególne płyty w odpowiedniej odległości. Oprócz rozpórek można zastosować skośne listwy z w celu usztywnienia budowy. Część budowli w ten sposób utworzona stanowi dźwigar skrzynkowy, który może służyć za część nośną.

Przy zastosowaniu opisanych elementów budowlanych, jako części zamykają-

cych, można z pożytkiem zaopatrzyć wąskie powierzchnie zewnętrzne w płytki łupkowo-azbestowe lub drewniane.

Elementom budowlanym czy to masywnym, czy wytworzonym w sposób opisany powyżej z łupku azbestowego mogą być stawiane specjalne wymagania stosownie do celu, jakiemu elementy te mają służyć. Wymagania te mogą dotyczyć właściwości tłumienia dźwięku, izolacji cieplnej, ognio-trwałości, nieprzepuszczalności dla promieniowania elektrycznego lub innego promieniowania fizykalnego, albo też innych oddziaływań.

Dla osiągnięcia tego celu stosują się wkładki nie z łupku azbestowego, ani drewniane, ale np. siatki druciane, blachy i płyty metalowe, płyty korkowe, wytłoczone materiały włókniste, lub inne złe przewodniki ciepła, płyty ebonitowe, lub inne materiały izolacyjne i podobne materiały. O ile struktura tego materiału pośredniego nie zapewnia zadawalającego połączenia z sąsiednimi warstwami zapomocą odpowiedniego spoiwa, to przy powierzchni równej stosuje się odpowiednie ukształtowanie lub obróbkę celem dokładniejszego związania.

Podobne wkładki masywne łupku azbestowego korzystnie jest umieścić między dwiema częściami, utworzonymi z warstw drzewa lub forniru i łupku azbestowego, lub między taką częścią i płytą z drzewa lub forniru.

Wkładki podobne można umieszczać po jednej lub obu stronach elementu rozdzielającego. Warstwę pośrednią można jednak umieścić samą lub między płytami z drzewa lub forniru, przyczem element rozporowy zostaje podzielony na dwie części. W elementach budowlanych, pomiędzy którymi zapomocą rozpórki tworzy się pusta przestrzeń, można uzyskać pewne właściwości przez wypełnienie tej przestrzeni określonym materiałem.

Płyty fornirowe można wykonywać sto-

sunkowo dużych rozmiarów, podczas gdy sporządzanie wielkich płyt z łupku azbestowego jest kosztowne. Okazało się przede-
to, że dobrze jest łączyć wielką płytę drewnianą z płytami z łupku azbestowego małych rozmiarów w ten sposób, aby drzewo służyło z jednej lub obu stron, jako dźwigar dla większej ilości płytek z łupku azbestowego. Jednocześnie uzyskano tańsze wykonanie wielkich płyt azbestowo-fornirowych.

Dla całkowitego lub częściowego połączenia różnych części, jak łupek azbestowy, fornir, drzewo wkładki, rozpórki, stosuje się spoiwa odpowiednie do rodzaju łączonych materiałów (klej, kit, cement i t. d.) oraz rozmaite ciśnienia (hydrauliczne, mechaniczne, na zimno, lub na gorąco).

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu elementów budowlanych z łupku azbestowego, składających się z następujących naprzemian po sobie płyt z łupku azbestowego oraz klepek drewnianych lub podobnego materiału, znamienny tem, że klepki tak są złączone z równą ilością płyt z łupku azbestowego

iz jedną zewnętrzną płytę tworzy łupek azbestowy, a drugą klepka (fornir drewniany).

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że z płytą fornirową o większych wymiarach, pojedynczą lub utworzoną z kilku warstw, połączonych jest kilka płyt z łupku azbestowego o mniejszych wymiarach.

3. Sposób według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że dwie lub kilka płyt, składających się z łupku azbestowego i płyt drewnianych utrzymuje się w należytej odległości od siebie zapomocą rozpórek wewnętrznych, przyczem dobrze jest ułożyć obie płyty częściami z łupku azbestowego na zewnątrz.

4. Sposób według zastrz. 3, znamienny tem, że pomiędzy płytami ułożone są warstwy pośrednie z blachy, siatki drucianej, korka, cementu lub temu podobnych materiałów, lub też przestrzeń pusta pomiędzy płytami zapełnia się materiałem izolacyjnym.

Erich Ruyter.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

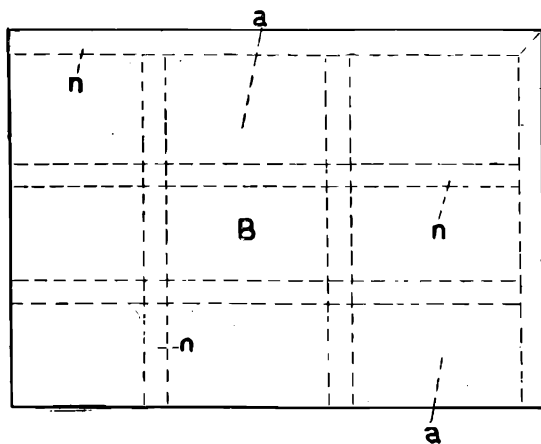

Fig.2.

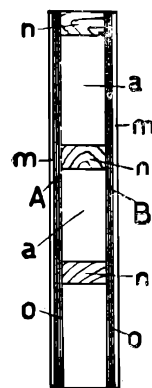

Fig.3.

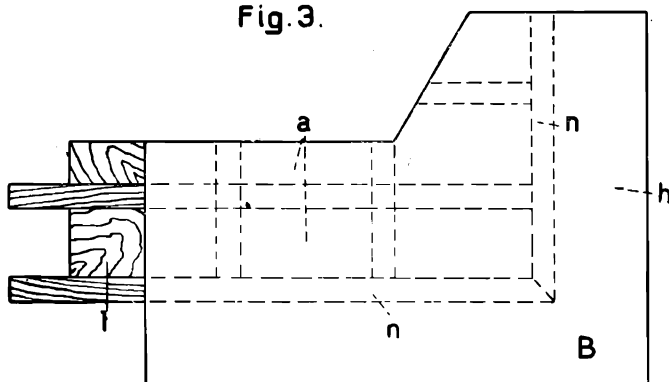

Fig.4.

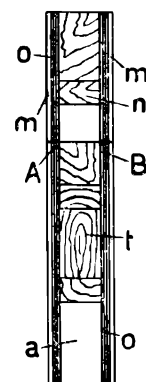

Fig.5.

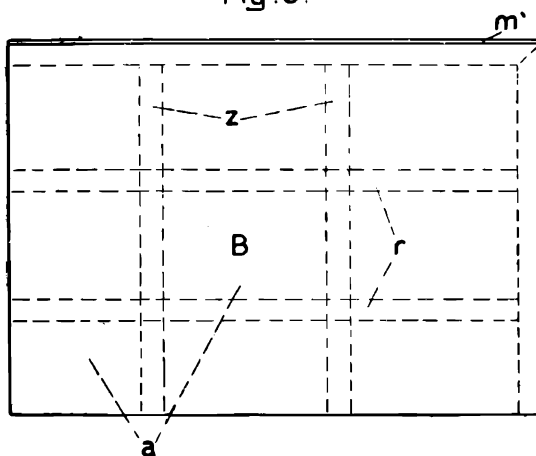

Fig.6.

